

MLUVČÍ

Patrik Madle

● — pointa

Mluvčí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Patrik Madle

Mluvčí – e-kniha

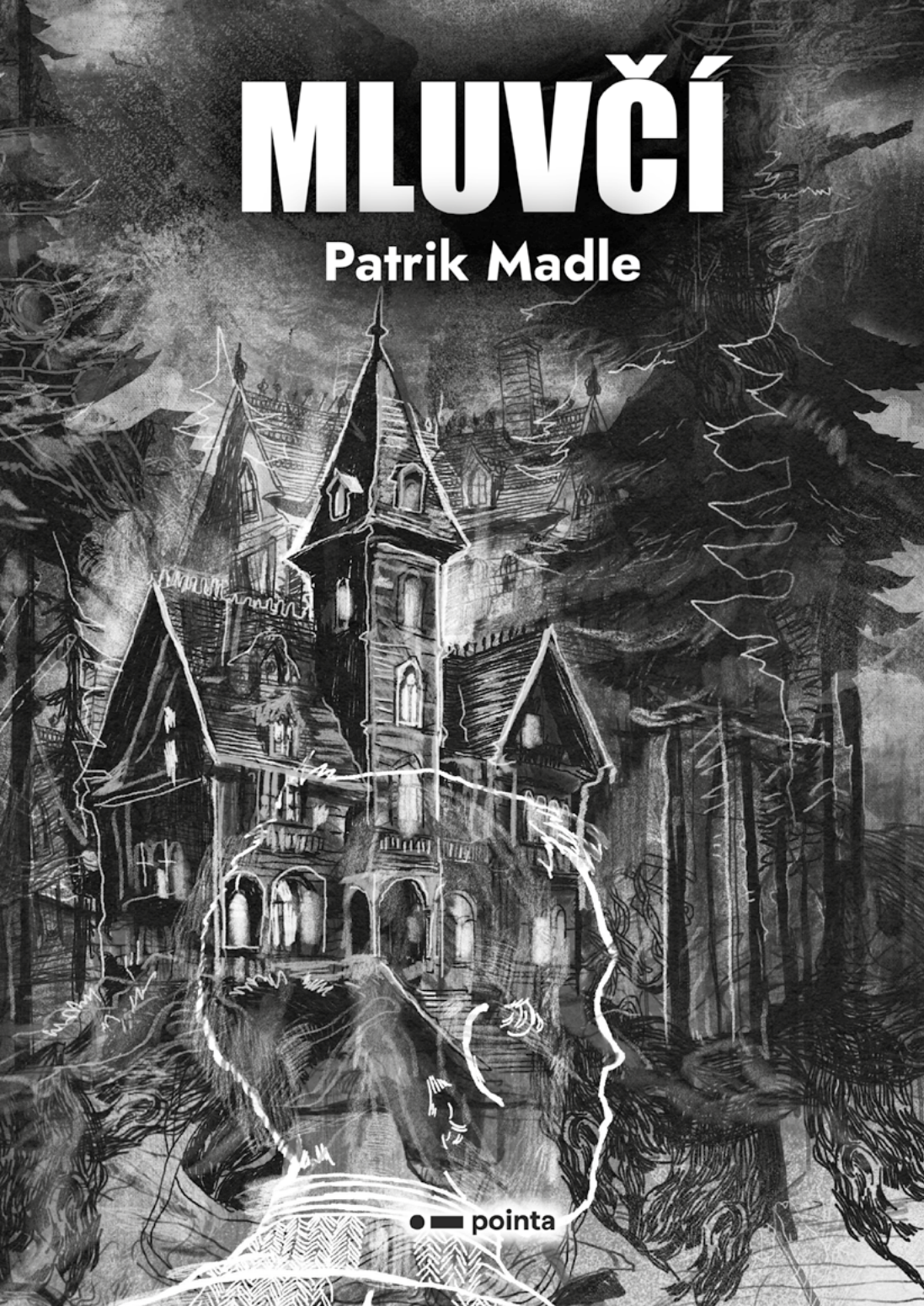
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MLUVČÍ

Patrik Madle

● ■ pointa

Postavy, místa i děj této knihy jsou smyšlené a nezakládají se na reálných skutečnostech. Veškerá podobnost příběhu s realitou je tak čistě náhodná.

Mluví

Copyright © 2025, Patrik Madle

ISBN tištěné verze 978-80-267-5019-2

ISBN e-knihy 978-80-267-5137-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5138-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5117-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

***„Mluvčí říká vše a zároveň nesmí říct nic. Mluvčí je
filmová role s jasně napsaným scénářem, který není
možné přepsat.“***

Toman Eden

Bylo mi šest, možná o trochu víc, každopádně jsem byl malý kluk, když jsem jednoho brzkého rána vyběhl na kopec v naší vesnici a pozoroval letní hladinu místního rybníka. Poslední hvězdy sotva zašly a mlžný opar obklopoval celou hladinu. V nejvzdálenějším místě vodní plochy se kumulovalo stále víc a víc mlhy, která stoupala vzhůru a formoval se z ní obrys jakési postavy. Postavy bez tváře, s dlouhým bílým závojem, která se vznášela nad hladinou a přecházela z jednoho břehu na druhý. Tiše a nehybně jako socha jsem tu mlhovinu pozoroval a čekal napjatě ve strachu, zdali se ke mně nepřiblíží. Nestalo se. Vytratila se celá tak rychle, jako se zjevila.

Dopoledne, když jsem šel s tetou do místního koloniálu pro rohlíky, uviděli jsme na dveřích parte dcery naší sousedky, která měla šest dní před svatbou. Srazil ji nákladák. O tři dny později ji pohřbili ve svatebních šatech, ve kterých se měla vdávat.

To bylo moje první setkání s mysterióznem. Nikoliv ale poslední.

1. kapitola

Randaul je malé město s asi sedmi tisíci obyvateli, zhruba sto šedesát kilometrů vzdálené od hlavního města. Těžce zapadlé v dubových a smrkových lesích s mnoha kopci a několika potoky a dalšími zdroji vody. V minulém století bylo centrem společenského života, a to zejména díky lázeňskému komplexu, který zde vznikl, když se zjistilo, že zdejší prameny nabízejí zajímavé složení magnesia s kalciumem, a tím napomáhají posílit srdce i kosti. Rázem se sem na celé letní období přesunovala městská smetánka, která v okolí stavěla velká letní sídla. Rozvoji města a jeho slávě dopomohl i místní lihovar, i když jeho závěr byl spíše tragický.

Nevýhodou tohoto města byl terén, který nedovolil stavbu železniční trati, a tak bylo město odkázáno pouze na koňská spřežení a později na automobily, autobusy a další dopravní prostředky. Nicméně jak rychle rozkvět lázeňství do této jinak osamělé krajiny přišel, tak rychle zase odešel, nebo aspoň částečně. V padesátých letech bylo už víc možností, jak analyzovat zdejší podmínky a jejich vliv na zdraví. Z jednotlivých analýz se přišlo na to, že ani magnesium, ani kalcium se tak hojně v pramenech nevyskytují. Bůhví, jestli se někdy víc vyskytovaly, a lidé se léčí takřka obyčejnou vodou, snad jen s trochou víc hořčičku, než si dopřejí ve městě. Jakmile se to zjistilo, ruch postupně upadal, letní sídla se prodala nebo pomalu chátrala a ve městě zůstali převážně místní obyvatelé, tak jak tomu bylo vždy. Ti neměli důvod své domy opouštět, i přesto, že cestovní ruch jim už nepřinášel tolik peněz a zaměstnání. Nějak žili před otevřením lázní a nějak žijí i dnes.

I když lázně se tak úplně nezavřely. Starý hotel Solidarita, který byl součástí komplexu, funguje dodnes a je oním místem, kam jsem byl poslán, abych nabral sílu a motivaci pro další práci. Šéf mi naznačoval už delší dobu, že má pro mě překvapení. Nečekal jsem sice ozdravný pobyt v lázních, ale nedalo se moc odporovat. Každopádně těch znamení od něj, že by byl rád, abych si vzal delší přestávku, bylo víc a přicházela čím dál častěji. Říkal jsem si, že to musel vzít šéf celé do vlastních rukou, protože já bych jinak nikam určitě neodjel. A vlastně jsem ani neviděl důvod. Pracoval jsem snad podobně jako moji kolegové, proč bych měl mít taková privilegia. Ale na druhou stranu jsem to nechtěl komplikovat a navíc se jednalo jen o pár dnů.

Doma jsem si sbalil věci na tři dny, víc mi nebylo dovoleno, a já byl rád, vůbec jsem tam nechtěl. I když mohl bych pobyt spojit třeba s víkendem, ale tak moc jsem o to nestál. Spíš si myslím, že se mě chtěli na chvíli zbavit. Jedním ze zadání byla digitální detoxikace. Tak jsem si večer před odjezdem vyndal SIM kartu ze svého iPhoneu a vložil ji do Siemensu ME 45, mobilu, který si odbyl premiéru v roce 2001. Neměl barevný displej, ani internet, ani e-maily, zkrátka jen SMS a hovory. Šokující, ale prospěšné. iPhone mi nechyběl.

Ráno jsem vyrazil na vlak na hlavní nádraží. I když vlak městem Randaul neprojížděl, jednalo se o nejbližší spojení. Cílová stanice byla Zaječí hlava, lokalita v blízkosti Randaulu, asi osm kilometrů od lázeňského komplexu. Dále bylo třeba vzít si taxi. Na nádraží stálo mnoho lidí, byla středa ráno a všichni cestovali do práce nebo do školy. Když můj vlak přijel, překvapilo mě, jak byl prázdný, ale jel opačným směrem, než bylo hlavní město, takže logicky všichni jeli spíš na opačnou stranu. Sedl jsem si do prázdného kupé a chvíli se díval z okna. Nikdy jsem snad tímto směrem necestoval. Vlak projížděl hlavně lesy a kopcovitými terény. Byl říjen, a tak bylo vidět, jak se stromy krásně zabarvují a postupně opadávají. Vlak vypadal jako

ze sedmdesátých let, čalouněné sedačky, staré popelníky v kupé, kde se nesmí kouřit, a těžké umělé závěsy v barvě bordó, nikdy neprané a nasáklé pachy všech těch cestujících a průvodčích. Mohl by se z toho napsat hodně dlouhý příběh, jak všechno v roce 1971 začalo – to byl rok vyražený na hliníkovém štítku těsně u podlahy.

Koukal bych se na něj dál, když se najednou otevřely dveře a v nich stála průvodčí, asi stejně stará jako já, víc než třicet pět jí být nemohlo. Pozdravili jsme se a požádala mě o lístek. Zkontrolovala ho a pokračovala do následujícího kupé. Já si mezitím otevřel tašku a z ní vyndal propagační leták lázní. Pořádně jsem ani nevěděl, kam si jedu odpočinout. Šéf mi sice zaplatil ubytování, ale už žádné další procedury, tak uvidíme, jak si tam vlastně oddechnu. Měl jsem štěstí v tom, že jsem ve svém malém bytě v centru města nemusel před odjezdem nic zařizovat. Byl malý bez domácích květín a mazlíčků. Jen občas zlobil odpad u pračky, který jednou dokázal vytopit celý byt, ale věřil jsem, že tohle už mám vyřešené, minimálně nově uzavřenou pojistkou.

Když se blížila stanice Zaječí hlava, přibývalo domů a zahrad, i když to byla vcelku malá část města Randaul, spíš jeho předměstí s několika domky. Vystoupil jsem na omšelé stanici s původním domkem pro výpravčího, s chodníky a nástupištěm. Vystoupil jsem tu úplně sám. Otočil jsem se k vlaku a průvodčí se na mě chvíli dívala, asi jestli si to snad nechci rozmyslet. Po chvíli zapískala a vlak se rozjel. A já tu zůstal stát sám a hledal jsem na nástěnce, jestli tu nebude telefon na taxi. Procházel jsem jízdní řády i polepené lavičky, ale nikde nic. Potom jsem si řekl, že zkusím jít do drážního domku, i když očividně nebyl určen pro veřejnost. Vypadal jako po rekonstrukci. Měl nová okna, fasádu i dveře. Zaklepal jsem, protože zvonek jsem nenašel. Ale nikdo nepřicházel. Klepu podruhé a slyším uvnitř nějaký šramot, ale nikdo neotvírá. Otočil jsem se a s batohem a koženou taškou pokračoval

dál na nástupiště. Chvilí jsem jen tak stál na místě a po nějaké době jsem v dálce uviděl obrys ženy. Šla blíž a blíž. Neváhal jsem a hned, jak byla v dosahu, zeptal jsem se jí, jestli neví o nějakém místním taxikáři. Vyndala z kabelky mobil a nadiktovala mi číslo. Poděkoval jsem a hned jsem volal. Zanedlouho přijel velmi starý vůz stříbrné barvy, zřejmě se jednalo o starou mazdu z konce šedesátých let. Ve veteránech se docela vyznám, v dětství jsem sbíral staré angličáky. Zvláštní, že taxikář používá pro svou práci dvoudveřové kupé.

„To musí být nepraktické, když vozíte lidi dvoudveřákem,“ začal jsem s konverzací.

„Ani ne, tady stejně cestujou všichni sami, maximálně ve dvou. Úplně to stačí a vzhled je taky místo,“ argumentoval taxikář, kterému bylo asi čtyřicet let, byl docela vysoký s černými, středně dlouhými vlasy. Na sobě měl manšestráky a hnědou bundu z teletiny.

Zvědavě jsem se mu podíval přes rameno, zajímalo mě, kolik má taková stará mazda asi najeto.

„Dvacet pět tisíc? To muselo být celý život v garáži.“

„Vlastně asi to tak bylo. Koupil jsem ho nedávno, nebo spíš dostal, stálo tak málo, že bych ani vrah nekoupil za míň,“ chlubil se nadšeně taxikář.

„To jste koupil někde tady nebo v zahraničí?“

„Tady u nás, pan Moloch to prodával, ale toho asi neznáte, jestli nejste místní. Jedete do lázní, takže budete odpočívat, že jo?“

„Budu se snažit. Co mi tady doporučíte za krásy?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Radši zůstaňte v areálu lázní. Tady v okolí nic k vidění není, špatná doprava a ještě byste se mohl ztratit v lese a tam by vás zastřelili jako škodnou.“

„Škoda, ale když myslíte.“

Od malého městečka s několika domy a ulicemi s osvětlením jsme se postupně ztráceli v lesích, které byly skoro až černé, cestu už lemovaly jen jehličnany – to trvalo několik kilometrů, než jsem uviděl věžičku něčeho velkého. Byl to historický lázeňský komplex, hotel Solidarita.

Brzdy zaskřípěly a já vystoupil před železnou bránou lázní. Komplexu, který by mohl být na titulní straně knihy o architektuře konce 19. století. Vše původní, bez zásahu doby. Neorenesanční palác se dvěma křídly a dalšími menšími stavbami, kde jsou zřejmě jednotlivé prameny. Postupoval jsem do hlavní budovy, kam ukazovala i šipka „recepce“. Otevřel jsem velké prosklené dveře a vstoupil do atria s červeným kobercem. Vše působilo honosně, zároveň ale sešle. Jako by do komplexu nikdo neinvestoval ani korunu minimálně padesát let. Všechno původní, bez jakýchkoliv oprav a inovací. Přišel jsem až k recepci a nahlásil své jméno. Už při prvních krocích po areálu jsem cítil velkou prázdnotu, žádný ruch, žádní lidé, to nebyl hotel, spíš prázdné chodby nějakého opuštěného zámku. Jestli si tu mám odpočinout a nabrat novou sílu, tak potom tu mají prazvláštní techniky pro relax. Ale možná se pletu, třeba se všechno to pozitivní skrývá za dalšími zdmi. Recepční, mladík ve věku asi dvacet let, mi celý hotel představil a řekl mi o jednotlivých procedurách, které tu mohu využít. Dostal jsem nějaké letáky a vydal se k výtahu. Před ním stál stojan na noviny, koukaly z něj nějaké místní, vzal jsem je a doufal, že se z nich třeba dozvím něco o zdejších pamětihodnostech a zajímavých místech, když už mě sem šéf poslal.

Měl jsem nádherný pokoj s modrými tapetami, velkým křišťálovým lustrem, dvěma křesly a velkou postelí. Zřejmě se jednalo o pokoj, který využívala tehdejší smetánka, ale teď když je podzim a není sezóna, je volný. Vlastně to vypadá, jako by byl volný celý hotel. Zatím jsem tu kromě recepčního nikoho dalšího nepotkal. Pokoj byl krásný, ale nejkrásnější byl výhled z okna na zadní část areálu. Veliký park, staré stromy a v dáli hustý les.

Na odreagování jsem toho moc neměl, jen ten tlačítkový telefon, pár propagačních letáků a místní noviny. Televize v pokoji nebyla. Zaplať pánbůh. Pomalu se stmívalo. Když jsem si všechno rozvěsil na ramínka a osprchoval se, vyrazil jsem na večeři. Ta se měla podávat v západním křídle. Řekl jsem si, že se nebudu doptávat na recepci a zkusím to najít podle mapy v letáku.

„Pane Tomane Edene, večeře je již připravena, za malý moment se budou servírovat mandlová jablka a paštika z kachních jater,“ vykřikl mladý recepční.

„Ano, moc děkuji, jdu podle plánu,“ odpověděl jsem překvapeně. Očividně tu moc klientů nebude, když se mi může recepční takto věnovat.

Do pravého křídla vedla dlouhá chodba zdobená nástěnnými světly a červeným kobercem. Byla ponurá, některá světla nesvítla, jiná problikávala, ale na jejím konci jsem už viděl velké skleněné dveře a za nimi světlo, zřejmě místo pro večeři. Postupoval jsem blíž a blíž a najednou jsem začal mít pocit, že tou chodbou nejdu sám. Otočil jsem se, ale nikdo tam nebyl. Pokračoval jsem v cestě a v jedné části chodby jsem uviděl malá dvířka, která se lehce klinkala ze strany na stranu. Zastavil jsem a přiblížil se k nim trochu blíž. Sáhl jsem na kliku a najednou jsem na noze ucítil silný stisk. Lekl

jsem se, podíval se dolů a nemohl jsem uvěřit svým očím. Nohu mi držel nějaký starší muž bez vlasů, s propadlými tvářemi a potutelně se usmíval. Vykřikl jsem, a jak jsem se snažil ho odehnat, upadl jsem. Šoupal jsem se po zemi a snažil se držet od toho člověka co nejdál, ale byl pořád velice blízko. A jeho úsměv jako by říkal, že on se vůbec nebojí, na rozdíl ode mě. Stále jsem na svých nohách cítil jeho ruce. Nešlo je ničím odrazit. Hluboce jsem dýchal a pral se jako o život. Můj křik byl asi silný. Otevřely se hlavní dveře, ze kterých vyšla zřejmě servírka.

„Alfonsi! Alfonsi! Okamžitě se vrať do skladu! Rozumíš, okamžitě!“

Starý muž se pustil mé nohy a se shrbeným hřbetem se pomalu vracel do malých dvířek, ale do těch, která byla na opačné straně a která jsem prve nezaregistroval.

„Velice se vám omlouvám, pane Edene. Alfons je náš brigádník. Vždy během roku nabíráme několik pracovníků z jednoho blízkého ústavu a Alfons je jedním z nich, ale pracuje tady už několik let. Není nebezpečný, je velmi pracovitý a má rád nové lidi, vlastně vás přišel přivítat, teď když už tu skoro nikdo není. Omlouvám se za něj,“ vysvětlovala celou situaci zaměstnankyně.

Byl jsem ještě hodně v šoku a nijak jsem to nekomentoval. Potřeboval jsem si jen sednout a asi se i najíst.

„Pojďte, usadím vás k večeři. Dnes budete mít celý sál pro sebe, večera odjeli zatím poslední hosté, ale kolem dušiček se zase někteří vracejí, to už tady ale nebudete, slyšela jsem.“

„Ano, je to tak, jsem tu jen krátce, abych si odpočinul. Mohl bych vás poprosit o sklenici vody?“

„Samozřejmě, náš personál vám postupně vše donese.“

Sedl jsem si k jednomu z asi patnácti stolů v sále, který byl stylově podobný mému pokoji. Krásné materiály a křišťálové lustry. Jen jsem dosedl, přicházel ke mně kuchař a nesl mi večeři. Neřekl ani slovo, jen talíř postavil na stůl a odešel. Jídlo vypadalo skvěle, porce byly velké a kachní paštika provoněla celý sál. Naštěstí jsem neměl žádnou dietu, takže sníst jsem mohl cokoliv. Stejně to ale bylo zvláštní. Sedět sám v sálu, který musel před několika desetiletími vířit kulturním programem, tancem a koncerty. Teď tu všechno utichlo, ani žádná hudba tu nehrála.

Dojedl jsem poslední sousto, dopil a pomalu se zvedal. Nikdo z personálu se už nezastavil, a tak jsem šel pomalu k pokoji. I když chodbu, kde jsem se potkal s tím zvláštním Alfonsem, tu jsem proběhl docela rychle až k recepci, na které ale také nikdo nebyl, zmáčkl jsem tlačítko výtahu a jel do svého patra.

2. kapitola

Když už jsem ležel, lítaly mi hlavou různé myšlenky, spát se mi nechtělo. Na stolku jsem znovu uviděl ty místní noviny. Sehnul jsem se pro ně, otočil lampu k sobě a listoval stránkami. Z jednání zastupitelstva, omezení dopravy během zimních měsíců nebo setkání rodáků. Nic pro mě. Až na poslední straně mě zaujala rubrika „Různé“ a v ní zveřejněný inzerát na práci.

*Panství Miramare okamžitě přijme tiskového mluvčího pro
aktivitu spojené s veřejným vystupováním a zastupováním
panství v médiích.*

*Své žádosti posílejte na adresu správce panství Miramare do
15. října.*

Tiskový mluvčí v panství Miramare? Nic většího než tyhle lázně tady není a ani lázně nepotřebují mluvčího, tak proč zrovna v panství mluvčího poptávají? S touhle hádankou jsem usnul a ráno se vzbudil ke snídani.

Opět jsem seděl ve velkém sále úplně sám. Dnes jsem byl stále os-tražitý, ale Alfonse jsem nikde neviděl. Zdáli mě pozdravila paní ze včerejška. Byla to starší žena, asi kolem pětasedesáti let, s úplně bílými vlasy a silnější postavou. Otočila se do kuchyně a dala kuchaři pokyn, že už jsem zde. Pak přišla ke mně a zeptala se, zda budu mít zájem o něco dalšího nad rámec připravené snídaně.

Řekl jsem, že ne, ale že bych se rád dozvěděl několik informací o panství Miramare. Očividně jsem ji zaskočil, dívala se poněkud vyplašeně a nedostávalo se jí slov k odpovědi, až po chvíli se rozmluvila.

„Panství Miramare ale není veřejnosti přístupné, žije tam jen pan Moloch se svým personálem. Není tam nic zajímavého k vidění a za vrata panství se stejně nedostanete.“

„Ale ve vašich novinách mají inzerát, že hledají mluvčího, to přece nemůže být tak tiché místo, když hledají mluvčího,“ oponoval jsem.

„Myslím si, že tam nikdo kariéru neudělá, starý pán je už zmatený. Bůhví, co tam ty kandidáty čeká. Už jste byl v naší perličkové koupe-
li?“ změnila téma.

Dojedl jsem a šel zpátky na pokoj. Když jsem procházel chodbou mezi jídelním sálem a recepcí, podíval jsem se na malá dvířka, která se opět lehce klepala, tak jako minulou noc, když z nich vyskočil Alfons. Přiblížil jsem se k nim a naklonil se, zkusil jsem kliku, ale byly zamčené, jen z nich byl cítit chladivý vzduch. Šel jsem chodbou dál až k recepci. Tam jsem se zastavil a zeptal se mladého recepčního, jestli by mi neporadil, jak se dostat na panství Miramare. Mladík byl očividně zaskočen. Po chvíli se ale rozmluvil a řekl mi, která cesta bude nejsnazší. Řekl jsem, že se dojdu na pokoj převléct a vyrazím. Na to už nereagoval.

Zavřel jsem dveře pokoje a na chvíli si sednul do křesla s výhledem na Černé lesy. Odtud nepůsobil les až tak temně, navíc koruny osvětlovalo podzimní slunce a vzhledem k poloze lázní jsem se na lesy díval docela shora. Chtěl jsem chvíli přemýšlet o tom, co bych si tady na konci světa na panství Miramare počal jako mluvčí. Má to vůbec ně-

jaký smysl? V korporátu jsem měl místo jisté a pracoval jsem tam už mnoho let, nic mě nemohlo zaskočit, ale myšlenka to byla zajímavá – stejná pozice, ale úplně jiný svět. Přemýšlel jsem a představoval si různé scénáře, až jsem měl na sobě šálu a kabát a vyrazil ven k panství.

Když jsem procházel kolem recepčního, upozornil mě, že pokud jdu k panství Miramare, měl bych to zvážit. Po několikadenních deštích mohou být cesty nezpevněné a nemuselo by to pro mě být bezpečné. Zarazilo mě, že mě varuje až teď, jako by mu někdo řekl, ať se mě snaží přemluvit. Poděkoval jsem a vyrazil.

Okolí je tiché, snad první kilometr je úplně pustý a bez lidí, jen ty Černé lesy všude kolem. Čím dál jsem ale byl od lázní, tím více kolem cesty přibývalo domků. Hodně staré domky, kamenné, cihlové nebo v kombinaci obojího. S malými okny a pálenými taškami na střeších, nejčastěji v tmavých barvách. Hned několik domů mělo na svých zahradách rozlehlé sady s ovocnými stromy a taky snad u každého byla vlastní studna. V takové krajině to asi ani jinak nejde, než se spoléhat jen sám na sebe.

Místy cesta klesala, jindy zase stoupala, až jsem asi po čtyřech kilometrech dorazil na plochu, které by se mohlo říkat náměstí. Byla tu pošta, koloniál i autoservis s pneuservisem dohromady. A uprostřed hned několik laviček na sezení. Bylo to taky první místo, kde jsem potkal nějaké obyvatele tohoto městečka. Několik starších lidí sedělo právě na lavičkách, jiní vycházeli nebo vcházeli do koloniálu. Projelo tudy i několik aut. Chtěl jsem si být jistý, že jdu správným směrem, a tak jsem se přiblížil k lavičkám a zeptal jsem se, zdali je tohle cesta na panství Miramare.

„To teda je, je to ten poslední dům, nebo spíš zámek na konci tohotohle města. A co vy tam hledáte?“